

„Demokracie je boj!“

Srpen, září, říjen 2017

vémyslický **REBEL**

Nezávislé komentování politického, ekonomického, občanského i kulturního života nejen městyse Vémyslice bez falešné, pokrytecké a sebevražděné korektnosti.

TÉMATATA: všehochuť vémyslická, česká, unijní a světová

VÉMYSLICKÉ KŘÍŽOVATKY – VENKOVSKO ROLNICKÉ „Jeden člověk, který v něco věří, se vyrovná dvětadevadesátidevítí lidem, kteří mají pouze zájem.“ J.S. Mill

V lidské historii vždy patřil zemědělec – rolník, sedlák, farmář a přidružené profese od mlynáře, řezníka až obchodníka s potravinami k nejdůležitějším členům každého společenského řádu a rozumní mocipáni zemědělský lid chránili a podporovali.

Koneckonců, člověk se vesměs umí obejít bez jakýchkoliv civilizačních vymožeností. Bez vzduchu, vody a potravy však existovat může těžko, pokud vůbec.

Této skutečnosti si byl vědom i bolševik. Přes počáteční teror proti selskému lidu a neuvěřitelně těžké až kruté začátky českých kolchozů, kam byli lidé nuceni vstupovat bez možnosti volby se časem z jednotných zemědělských družstev staly moderní a vyspělé podniky, do nichž se během doby snažily dostat desítky až stovky nových pracovníků.

Není mým úmyslem období socialistického venkova, jakkoliv idealizovat. Komunisté venkov radikálně změnili. Přesto si s odstupem času nemyslím, že zásadně k horšímu. Sociálně si většina původně násilím zkolchozovaných maloročníků, bezzemků a zemědělských nádeníků rozhodně polepšila.

Dalším kladem fungujících JZD byla snaha motivovat své členy k práci v zemědělství a spokojenému životu ve venkovském prostředí a vztahu k životnímu prostředí formou takzvaných záhumenek a drobného hospodářství, aby členové družstev neztratili bezprostřední vztah k zemi živitelce.

2.

Ať už byl československý bolševik sebevětší grázl, jézéďácké Vémyslice byly nejméně za jeho posledních dvacet roků místem spokojeného, profesního, společenského, kulturního a sousedského života.

Vémyslického venkova.

Polistopadové představy o nastávajícím sociálním, ekonomickém, politickém - prostě demokratickém - ráji vzaly rychle za své.

I když jak pro koho. Jinak vnímá stávající demokracii pražský kavárenský tlachal, partička demokratických žoldněřů několik desítek roků posilující prdelní svaly v parlamentních křeslech, nebo pánové Kožený, Bakala či Babiš...

Zcela odlišný postoj k tvrdé realitě neviditelné ruky trhu má však věmyslický občan, jehož předkové předkolchozního věku byli hrdými držiteli až několika hektarů zemědělské půdy, které pohavlovský systém s velkou slávou potomkům malorolníků a středních sedláků vrátil.

Rodinné farmy byly úderným heslem za likvidaci JZD.

Ojedinělé hlasy, hovořící o promyšlené likvidaci českého zemědělství a nebezpečné závislosti na západoevropské zemědělské politice jsme povýšeně odmítali jako bolševickou propagandu.

Naříkáme na sucho a nedostatek podpovrchových vod. Ministr zemědělství /prý soukromý zemědělec! /nějaký lidovec, jak jinak, vymyslel dotace pro dešťovku. Před šedesáti roky bylo zvykem věmyslických občanů s dešťovkou zacházet jako s vzácnou komoditou, a to dešťových srážek bylo v podstatě stejně, dle statických údajů, jako dnes. A nepotřebovali ke svému vztahu k dešťovce dotace!

Ovšem co čekat od lidoveckého, kvazi zemědělského ministra Jurečka, který byl možná dobrý traktorista, nikoliv však sedlák s pohledem směřujícím trochu dál od svého hnojiště. Smůlou pro české občany a zemědělce je, že nezůstal traktoristou.

Prostě proto, že i ten nejprůměrnější věmyslický občan ví, že základem pro zadržení dešťové vody není vyhazování obecních prostředků na podporu budování drahých dešťonádrží, sloužících k zalévání zahrádek. To městští i venkovští zahrádkáři dělají už dávno – a bez dotací. Smutné je, že nelze pochybovat o faktu, že tato skutečnost je víc než dobře známá traktoristovi Jurečkovi. Jenže svírat volant traktoru už ve svých rukou netouží, a tak je ochotný propagovat jakýkoliv nesmysl na úkor daňových poplatníků, aby v parlamentním skleníku zůstal co nejdéle.

Už jsem zmínil skutečnost, že objem dešťových srážek za bolševika i za demokracie je více méně stabilní.

Kde je tedy chyba?

3.

Není sporu, že nejpřirozenější rezervoárem dešťových vod je les a orná půda. Dle oficiálních údajů pokrývá území české republiky třetina lesů, a i přes intenzivní těžbu se plocha lesů sice mírně, zatím však stabilně zvyšuje.

Orné půdy využívané k zemědělské produkci je necelých tři miliony hektarů.

Málo? Hodně?

V každém případě dost nato, aby česká republika byla potravinově nejen samostatná, ale dokázala být i potravinově exportně úspěšná.

Problém nedostatku podzemní a povrchové vody si musíme spojit se staletým pokorným a šetrným využíváním orného půdního fondu, který se s nástupem české pohavlovské demokracie změnil působením „neviditelné ruky trhu“ v bezohledné a bezcitné drancování základního zdroje obživy, jenž nelze nahradit.

Pokusme se uvažovat bez ideologických předsudků.

Orná půda, má-li plnit svou funkci, vyžaduje zejména dvě, možná jednoduché až primitivní zásady - především hnojení a orbu. Pokud možno hlubokou orbu a chlěvskou mrvu.

Díky vstupu do Unie jsme hovězí takřka zlikvidovali a jediný hnůj, kterého máme nadbytek je ten demokratický.

Následující údaj mám z Hospodářských novin. Tam se uvádí, že kdyby se podíl organické hmoty v půdě /rozuměno chlévské mrvy/ v orné půdě zvýšil o 1 %, podíl zadržené dešťové vody na metr čtverečný by stoupl o 20 litrů. Celková plocha české orné půdy by jen při tomto nepatrném množství zadrženi dešťových srážek dokázala absorbovat 7krát více vody , než 35 největších rybníků v Česku...

NE/KŘEŠŤANSKÁ ROZJÍMÁNÍ „Všechno na světě má svou příčinu.“ Čingiz Ajtmatomov

V krátké době za sebou se mi dostaly do rukou dvě knihy římskokatolických autorů - teologa Tomáše Halíka pod názvem „Vzýván i nevzýván“ a pana faráře Czendlíka „Kostel, hospoda, postel“.

Tomáš Halík ve svých esejích oslovuje jen úzkou skupinu křesťanských /potažmo římskokatolických/ intelektuálů s viditelně upachtěnou snahou být vnímaný a považovaný za jednoho z nejpřednějších – ne-li nejvýznamnějšího ze současných křesťanských reformátorů a obnovitele upadajícího římskokatolického vlivu nejen v českých zemích.

Že křesťanství v českých zemích dopadlo, jak dopadlo, je přirozeným důsledkem působení obludných filosofických úvah počínaje Tomášem Akvinským, vznikem jezuitského řádu a konče sborem vatikánských prelátů v čele s papežem.

4.

Filosofie je sice považovaná za vědu, ale považovat evangelia za vědecký důkaz existence Boha mi připadá nejen nepatřičné, ale škodlivé a hloupé.

Pokud se nemýlím, znamená slovo EVANGELIUM radostnou zvěst.

Při vši úctě k evangeliím jako základu a podstatě křesťanství nejsou tyto svaté texty historickým dokumentem, nezpochybnitelným dokladem a už vůbec ne vědeckým důkazem Boží prozřetelnosti a Boží existence.

Křesťanství je přece založené na jiných, než exaktně definovaných pojmech. Dobrovolná víra a láska k lidem, Ježíši Kristu a Bohu má tolik podob, mutací, odlišností, zvláštností a variant, že jakýkoliv pokus je vměstnat násilím do organizace zvané církve může být – a také nejednou v minulosti nezřídka byl-zločinem.

Knihu pana faráře Czendlíka jsme s manželkou četli nejprve samostatně a poté jsme se společně vraceli k textu a celé hodiny diskutovali o jednotlivých pasážích, zkušenostech, moudrosti a nejryzejšímu křesťanskému poselství, jehož za posledních dva tisíce let bylo jako šafránu.

Knihu „Kostel, hospoda, postel“ doporučuji k četbě i nejfanatičtějšímu odpůrci papeženců.

ČESKÁ POLITIKA – VOLEBNÍ „Pokud budeme volit menší zlo, bude vítězit jen zlo. Sice menší, ale pořád zlo.“
Petr Mach

Winston Churchill kdysi řekl, že hlavní důvod k odmítnutí demokracie je pětiminutová diskuse s průměrným voličem.

Rozumím nutnosti a potřebě chránit právními předpisy, zákonem a přiměřenou represí tu nebo jinou společnost bez ohledu na panující společenský řád.

Půvab demokracie spočívá v teoretické rovnosti před zákonem fakticky nerovnoprávných občanů - ať už z důvodů vzdělanosti, sociálního postavení, ekonomického zázemí a mnoha dalších faktorů, jenž ze své podstaty prakticky občanskou rovnost vylučují.

TGM, na jehož odkaz se dnes odvolává kdejaký politický šejdř, teoreticky i prakticky usiloval o snesitelnou občanskou nerovnost. Už jenom odvaha, s jakou otevřeností zakladatel Československa otevřeně o mantinelech kapitalistické demokracie hovořil, vzbuzuje dodnes obdiv a úctu.

Demokracie není – a proč to otevřeně neřící – zase takový zázrak, jak nás v devadesátých letech přesvědčoval Václav Havel. Osobně bych jeho naivitu ve všemocnost demokracie odpustil, protože mýlit se je lidské.

Ovšem způsob, jakým okomentoval polistopadový vývoj v Česku po svém odchodu do politického důchodu považuji za skandální.

5.

V Česku prý zavládla blbá nálada...

Vašku, Vašku, Vašku...

Byl jsi statečný, odvážný a charakterní disident.

Jako polistopadový politik jsi po...dělal, co se po...dělat mohlo.

Abych Ti zas nekřivdil příliš – ona ta čtyřicet roků očekávaná demokracie nikdy nebyla, není a nebude než nepřetržitá řada průserů nepravdělně za sebou jdoucích...

Jeden můj známý přirovnal demokracii ke své promiskuitní manželce. „Kurví se s kde kým, ale doma mám pořádek, teplé jídlo a nenutí mě k sexu...“

A tak vzhůru k volbám!

Pan Babiš naříká, jak finančně doplatil na svou protikorupční snahu, protože všeci kradů. Oficiální údaje z internetu praví, že majetek pana Babiše za čtyři roky jeho angažmá v politice a tři a půl roku jako ministra financí vzrostl ze čtyřiceti miliard na osmdesát pět miliard...

Prostě chudáček. Nemluvě o podrazu slovenských bratrů, kteří řekli, že byl estébáckým konfidentem, a ne že ne. Podraz z Čapím hnízdem, korunových dluhopisů a likvidace nepohodlných firem z moci Finančního úřadu a potírání živnostenské vrstvy jsou výmyslem neschopných a závistivých čecháčků...

Klidná síla KDU-ČSL je uražena neobjektivní a politicky nekorektní mediální kampaní za pragmaticky ukončenou předvolební koalici se Starosty. Já říkám, že gauner zůstane gaunerem, i když absolvuje pouť do Říma.

Polistopadový sociální demokrat je a zůstane soudruhem ve zbrani s KSČM. Soudruzi /přátelé/ Sobotka, Chovanec, Zaorálek a další neumí řídit ani financování vlastní strany, o republice nemluvě. Přeji Vám šťastnou cestu do politického smetišť.

KSČM – demokratické příživnictví nejhrubšího zrna. Tři desítky roků parlamentního povalečství příslušníků strany, která čtyřicet roků dusila Československo. Demokratický lempl, který se soudruha zastává je nebezpečnější než aktivní komunistický blbec.

Demokracie – ať už naše česká, unijní nebo americká je prostě chaos, bordel a absurdita.

Pojďme k volbám. A nebojme se volit malé strany, i když se tentokrát do parlamentu nedostanou. Neboť nikde není psáno, že náš současný, takzvaně propadlý hlas, nebude už v nedaleké budoucnosti hlasem pro lepší budoucnost českých občanů.

Vémyslické zastupitelstvo si mohlo udělat čas a pro občany městyse Vémyslice uspořádat neformální politické shromáždění k volbám. A když už ne celé zastupitelstvo, tak alespoň místní **Ká Dé U-Če s e L** /krátká cesta do pekel? /

6.

Jenže místní černoprdelníčci tu kuráž nemají ani omylem.

VÝROČÍ SLAVNÁ I NESLAVNÁ „Kdo má proč žít, snese i každé jak.“ F.Nietzsche

O co více si připomínáme okupaci Československa v roce 1968, tím více zapomínáme na mnichovskou podlost v roce 1938.

Přitom tyto dvě historické události mají společného jmenovatele-fatální a bezohledné porušení spojeneckých, slavnostně uzavřených smluv.

Hodně se hovoří o přímo národní české nutnosti být součástí širší spojenecké aliance. Třeba v NATO. Naši demokratičtí žvanilové nás přesvědčují, že členství v NATO nás za všech okolností uchrání před nějakou agresí- třeba Ruska. Proč tedy NATO nechránilo Kypr před agresí a okupaci části ostrova Tureckem? A proč USA napadly svého dlouholetého spojence Irák a Panamu?

Mnichovská zrada demokratických spojenců na tehdejší Československu není jen podlost proti jednomu státu, ale ve svém důsledku odstartovala čtyřicetiletou bolševickou okupaci střední a východní Evropy, protože tehdejší vládnoucí elity včetně římskokatolické církve považovaly fašismus a nacistické Německo za menší zlo než komunistické Rusko.

Musíme si připomínat mnichovskou zradu, protože je tím nejlepším dokladem obecné demokratické neschopnosti řešit mezinárodní krize a problémy se strategickou předvídatostí, politickou pružností, případně s rychlým vojenským řešením a mocenskopolitickým trvalým ovládnutím toho či onoho problémového území.

Tohle náš velký americký bratr už prostě nestíhá a jeho zelené mozky uvažující stále v dimenzích druhé světové války nemají představu, jak si poradit po patnácti a více letech s bombasticky vyhlášenými, prý bleskovými operacemi jako Irácká svoboda nebo afgánská Trvalá svoboda...

Sovětská okupace v šedesátém osmém ukázala jen slabost demokracie v podpoře zkorumpovaného jihovietnamského režimu místo důrazného klepnutí přes prsty rudého impéria, které plánovanou vojenskou akci se západními demokraciemi nejen konzultovalo, ale svému úhlavnímu kapitalistickému nepříteli dokonce dodalo podrobné mapy s pohybem a závaznými liniemi vojsk Varšavské smlouvy...

Jak že se skloňuje slovo nepřítel?

Nepřítel, úhlavní nepřítel, koaliční partner.

I to je jeden, ne nepodstatný fenomén demokracie ve vztahu k totalitním režimům.

Při vši úctě k českým křesťanským tradicím já osobně těžko přijímám výročí zavražděného světce Václava jako den České státnosti. Výročí korunovace Otce vlasti Karla IV. by bylo přesvědčivější odkazem zrození státu, který díky moudrosti, vůd-

7.

covských, diplomatických, politických a celé další plejády výjimečných vlastností po staletích nestability a zmatků vybudoval České království na jednu z nejvýznamnějších evropských říší.

HODE BELE, HODE BODÓ „Království bez tradic je horší než republika s tradicemi.“ Jan Werich

Vémyslická chasa opět dokázala, že prostě umí.

A nejen chasa. Maminky a tatínkové od nejkrásnějších dívek na světě, vémyslická mládež, strécové, zastupitelstvo, pan starosta, všichni sousedé a hosté tradiční kulturní akce zaslouží jedničku s hvězdičkou, že „vémeslecké hode“ si dokázaly uhájit své postavení, historickou úlohu a nezastupitelnou roli i v nelehkých polistopadových časech.

VÉMYSLICKÉ HISTORKY EROTICKÉ „Cudnost je nejhorší sexuální perverze.“ A.Huxley

Mé nejoblíbenější dcerce bylo asi pět roků, když jsem jí učil poznávat blízké okolí řeky Rokytné. Při sledování škádlivých her motýlích a hmyzích komunit, mě najednou někdo zakryl dlaněmi oči. Že se jedná o mladé ženské ruce se nedalo pochybovat, ale rovněž bylo jisté, že to nejsou něžné tlapy mé manželky.

Neblahé tušení, že budou výchovné problémy s dítětem se potvrdilo, když tmu vystřídalo opět světlo a zazněl smích, který patřil čerstvě dospělé osobě ženského pohlaví.

Tvář více než velmi hezká, na ženských přednostech Stvořitel rozhodně nešetřil. Ovšem čím větší ňadra Bůh této ženě nadělil, ve svém strategickém záměru jí rozumem obdařil spíše menším než jenom nedokonalým.

Dcerka zareagovala rychleji než poněkud zmatený a rozpačitý otec a pokusila se nevítanou vetřelkyni odstrčit. Jenže kam se hrabe slabá dívčí ručka snažící se ochránit ohroženého tatínka od chapadel nymfomanky.

Naštěstí nedošlo k naplnění nejhorší představy, která mě poněkud vyděsila. Uchopila mě kolem ramen, z horkého dechu jejích úst kromě neurčité vášně převažoval odér oběda, jehož hlavní ingrediencí byl nade vši pochybnost česnek a nápoj zvaný „bačisko“, v množství více než malém.

„Ty jsi zkušený muž v milostných záležitostech,“ zašveholila mi roztomile do ucha. Tím ovšem, proč to nepřiznat, poněkud pozvedla mé mužské ego. I když mi dodnes není jasné, jak se k tomuto kategorickému prohlášení dobrala, když v té době – a nejen tehdy – jsem byl považován ženský živlem za poněkud ostýchavého a rozpačitého chlapce.

A než jsem stačil správně rozšifrovat její lichoťku, z nenuceností jí vlastní bez okolků přešla k meritu věci, kdy, možná jen na vteřinu, jsem ztratil schopnost něco rozumně řešit.

„Víš, já mám staršího milence, asi v tvém věku. On mě asi nemiluje...“

Důvěřivě na mě upřela své oči.

8.

„Když mu máknu na ocásek a říkám ty milý šulinku, vůbec se nepostaví a celou mě hned zašpiní...“

„Tak mu dávej dvakrát denně celer,“ vzpamatoval jsem se, chytl lvetku za ruku a prchal jsem co možná nejrychleji pryč nečekaje slova díků.

V bezpečné vzdálenosti jsme přešli na normální chůzi a já se snažil, aby nevinné dítě co nejrychleji zapomnělo na choulostivý rozhovor. Už jsem jásal, že nejhorší mám za sebou, když se zastavila, vážně mi pohlédla do očí a položila obávanou otázku, při níž se mi už jen lehce orosilo čelo.

„Tati, jaký ocásek se nepostaví a proč je potom ta paní špinavá?“

To už reflexy celkem fungovaly, a tak jsem pronesl moudrost, na niž jsem byl v tu chvíli patřičně hrdý. Prohlásil jsem něco v tom smyslu, že paní má starého pejska, který při kakání nezvedá, jak pes má, ocásek a celý se pokaká včetně paní.

Následující závěr, který vyvodila má pětiletá dcerka z překérní situace mě naučil nebrat na lehkou váhu dětské představy o životě a rodičovské odpovědnosti.

„Tati, nebylo by lepší pejskovi uvazovat ocásek za uši místo ho cpát celerem, který naše Aranka stejně nežere?“

POST SCRIPTUM „Štěstí je jako slunce. I stín musí být, aby se člověk cítil dobře.“ E.Ludwig

Myslím, že je naším základním právem nacházet a chránit malé kousky osobního štěstí i v nepříjemných poryvech demokratické litice. Nemohu být dobrým manželem nebo občanem, budu – li nadsazovat zájmy jiné rodině nebo státu na úkor vlastní m potřebám a zájmům.

Zdravé sobectví je základním nebo úhelným kamenem přežití lidského druhu. Odvoláváme-li se k dva tisíce roků křesťanské tradici, potom si také poctivě přiznejme, že evropské náboženské dějiny jsou sobectvím nejhrubšího zrna.

Solidarita je povýšením drobného sobectví k dobrovolnému podřízení se mravním principům a zájmům větší lidské komunity – nebo demokracii.

Menší nebo větší nefunkčnost stávající demokracie je určitě lepší než totalita v jakékoliv podobě.

TGM si v době končícího prezidentského úřadu povzdechl: „Demokracii bychom už měli. Teď jenom stačí najít také nějaké demokraty...“

Dobrou volbu přeje rebel Milan Hrdina st.